

A RÁSZEDETT OROSZLÁN. (Lásd a 267. lapon.)

XLIV. kötet, 17. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. április 23-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

DORINKA is, Terike is szeretett volna egyetmást kérdezni, de a kulcsárnő olyan komoly, szigorú képet csinált, oly keveset beszélt, hogy nem merték kérdésekkel faggatni. De idejük sem igen lett volna hozzá, mert az öreg asszony, letévén a gyertyát, még csak ennyit mondott:

— A gyertyát el ne felejtsek eloltani. Jó éjszakát!

Aztán távozott.

A két leány sokkal fáradtabb volt, hogysem most még sokáig töprengett volna valamin. Hiányzott ugyan sok apróság, amiről otthon a szobaleány gondoskodott; de hát végre is szerencsésen hajlék alá jutottak, kényelmes ágyba fekhettek, éhesek sem voltak, tehát semmi különösebb bajról sem panaszkodhattak. El is aludtak csakhamar mélységesen.

Korán vagy későn volt-e másnap reggel, mikor fölébredtek, hamarosan maguk sem tudták. Dorinka ébredt föl először s amint felnyitotta szemeit, még homályos volt a szobában. De mintha odakint már a nap süttött volna. Csakhogy az óriási ablakok redőnyei le voltak zárva és csupán a hasadékokon szivárgott be egy kis világosság. Pedig Dorinka nagyon nem szerette a sötétséget. Ismét behunyta a szemeit és még aludni próbált, de hiába; érezte, hogy már eleget aludt. Hallotta aztán, hogy Terike is mozog.

— Nem alszol már, Terike? Mit gondolsz, reggel van-e már? Olyan sötét ez a szoba... pedig én már nem vagyok álmos.

— Kint már nap süt. Föl kellene nyitni a redőnyöket.

— Talán jön majd valaki és kinyitja. Csakugyan nem sokára benyitott a kulcsárnő, nagy kanna vízzel.

— Ideje fölkelni, későre jár az idő, mondá. Itt a friss víz a mosdáshoz. Fél óra múlva tessék kijönni reggelizni, de pontosan, mert nem várunk.

Ez a kurta, jóformán parancsoló hang nem tetszett Dorinkának. Parancsolni már csak inkább ő szeretett.

— Jól van, jól, mondá büszkén. De először is nyissa ki a redőnyöket, mert itt nagyon sötét van.

— Azt megtehetik maguk is. Nekem egyéb a dolgom, felelé a kulcsárnő és kiment.

Szörnyen felforrtant erre Dorinka. Kiugrott az ágyból és toporzékolva kiabálta:

— Hallatlan! Miféle kiállhatatlan csuf asszony ez? Hogy mer velünk így beszélni? Ezt rögtön megmondom a bácsinak, elcsapatom, nem szabad egy napig sem itt maradnia!

— Azt ne igen kívánd a bácsitól, mert aligha megteszi ami kedvünkért, szólt a nyugodtabb Terike. Ugy látszik, ez régi, öreg kulcsárnője a bácsinak. Az ilyent nem csapják el oly könnyen.

Dorinka mérgesen hadonázott, de mégis csak hozzá kellett fogni az öltözéshez. Sötétben sehogysen boldogultak, tehát végre is neki keseredtek az ablakredőny kinyitásának, ami persze csöppet sem volt nehéz munka.

— Ezt otthon a szobaleány végzi, zsörtölődött Dorinka. Meg aztán nem jön hát senki, hogy az öltözésnél segítsen? Ki fog

megfésülni?
gondoskodik

Csöngettyü

— Talán

Erősen me

szíről a foly

csöngettyü ha

huzta másods

is hiába várt.

— De hisze

soha sem tört

Dühösen rá

erősen, hogy

Odakint nagy

most sem jött

— Oh, mic

Hát nem hal

nyörően bán

volt mit emleg

Terike! Te va

erre az utálat

este is vissza

maradok én

elmegyek. Kell

Terike nem

rinka javában

kedvében. Azt

szett ez az ő

felöltözködtek.

folyosóra, hogy

a reggelijök va

Jánost pillant

mert így szólt:

— Ide tessé

jövök nem sok

Siettek a ter

tej és két dara

Most pattant

— Mit? Ez

velünk megítat

megfésülni? Mondhatom, a bácsi szépen gondoskodik rólunk!

Csöngettyühuzót pillantott meg a falon.
— Talán jön valaki, ha meghuzom.

Erősen megrántotta s valahonnan megszíról a folyosó végéről hallatszott is a csöngettyü hangja. De nem jött senki. Meghuzta másodszer is, még erősebben. Most is hiába várt.

— De hiszen ez borzasztó! Otthon ilyesmi soha sem történt!

Dühösen rántotta meg harmadszor és oly erősen, hogy a csöngettyühuzó leszakadt. Odakint nagyot szóló a csöngettyü. De jönni most sem jött senki.

— Oh, micsoda megbabonázott ház ez? Hát nem hallja senki a csöngetést? Gyönyörűen bánnak velünk, mondhatom. Ugyan volt mit emlegetned ezt a Barnabás bácsit, Terike! Te vagy az oka! Minek vezettél erre az utálatos helyre! Én még tegnap este is vissza akartam térni! De nem is maradok én itt! Mindjárt a reggeli után elmegyek. Kell is nekem az ilyen fajta bácsi!

Terike nem szóló, mert látta, hogy Dorinka javában benne van a toporzékoló kedvében. Aztán neki magának sem tettett ez az ő állapotuk. Nagy kedvetlenül felöltözködtek, ahogy tudtak és kiléptek a folyosóra, hogy megkeressék az ebédlőt, hol a reggelijök várja. Egy ajtóban az öreg Jánost pillantották meg. Talán reájok várt, mert így szóló:

— Ide tessék! Itt van a reggeli. Majd jövök nem sokára a csészékért.

Siettek a terített asztalhoz. Két csésze tej és két darab kenyér volt oda készítve.

Most pattant még csak föl Dorinka.

— Mit? Ezt a hitvány tejet akarják velünk megitatni? Én kávé szoktam kapni

reggelire, vagy csokoládét és ha kifli nincs, hát kalácsot. Nekem ez a tej nem kell. A bácsi bizonyosan nem is tudja, hogy bánik velünk ez az ő drágalátos kulcsárnője. De mindjárt meg fogja tudni. Megyek hozzá és elmondom neki.

— Ne menj, Dorinka, ne kezdjük mindjárt panaszkodással, szóló Terike, ki már iszogatta a tejeckéjét. Kóstold csak meg... igen jó tej... meg is czukrozták.

— De nekem nem kell! Azért is megyek.

Mérgesen futott a lépcső felé, hogy odalent megtudja valakitől, hol találja most a bácsit. De alig távozott, már lélekszakadva, halálsápadtan rohant vissza s egész testében reszketett.

— Jaj istenem! Micsoda szörnyű hely ez! Rablóbarlang... vagy elátkozott kastély!

— No, mi történt? Mit láttál? kérdé Terike.

— Borzasztó! Mondom, borzasztó! Amint le akarok menni a lépcsőn, hát egy rettenetes nagy medve fekszik ott keresztben!...

— Ugyan mit beszélsz! Nem lehet az. Talán csak kutya.

— De ha mondom, hogy medve.

Terike mégsem hitte. Odament ő is a lépcsőhöz, de ugyancsak futva futott ő is vissza. Csakugyan medve volt. Nem feküdt ugyan keresztül a lépcsőn, hanem egyik fordulónál a fal mellett nyújtózott el. Nem is mozdult onnan, mert hát csak kitömött medve volt az. Csakhogy a megrémült leányok erre nem gondoltak. S épp ezért mozdulni sem mertek a szobából, hanem még az ajtót is magukra zárták és egészen megzavarodva várták, mi lesz hát most velök. A bácsi tegnap azt mondta, hogy majd reggel megmondja. Miért késik?

Nem késett sokáig. Maga a bácsi nem jött ugyan, hanem az öreg János, ki egy csomó könyvet hozott és így szólt:

— A bácsi küldte ezeket a könyveket és azt üzeni, hogy megjelölt benne több lapot, tessék neki ülni és azt szépen megtanulni. Tizenegy órakor majd eljön a bácsi, kikérdezi és ha jól tudják a leczkét, akkor kimehetnek egy órára a kertbe.

Ezzel János letette a könyveket, aztán összeszedte a csészéket a Dorinka ott hagyott tejeskájéval és kenyérével együtt és eltávozott. A két leány hűledezve bámult utána. Dorinka most már úgy meg volt döbbenve, hogy szólni sem tudott. Csak bámult Terikére, a könyvekre, az ajtóra, és végre is sirva fakadt mérgében.

— Ez csufság! Ez kegyetlenség! Én menedéket kértem a bácsitól s ő étlen szomjan reggeli nélkül hagy... és még tanulással akar gyötörni! Hisz ez még rosszabb, mint Zsófi néni! De azt ugyan várhatja, amíg én itt valami leczkét tanulok. Nem jöttem én ide iskolába!

S fogta a könyveket és a földhöz vágta valamennyit. Terike nagyot sohajtott, összeszedte a könyveket és elbusultan szólt:

— Még megbüntet a bácsi, ha rongáljuk a könyveket. Ha már itt vagyunk, nem tehetünk egyebet, mint amit ő kíván.

— Oh persze! Én megmutatom, hogy nem teszem. Csak hadd jöjjön kikérdezni, majd megmondom én neki, hogy ha tanítani akar valakit, fogjon magának iskolás gyerekeket.

— De az nem lesz okos dolog, Dorinka, ha pörbe szállunk a bácsival, mikor a házában vagyunk.

— Csakhogy én nem akarok már itt lenni

— Éppen azért nem szabad megharagítani. Mert hátha azzal büntet, hogy nem ereszt el innen?

Dorinka gondolkozóba esett. Csakugyan, okosnak kell lenni, hogy kimeneküljenek a kelepczéből. Rosz helyre jöttek, de nem szabad elárulni, hogy nincsenek megeledve.

— Igazad van, Terike. Inkább legyünk furfangosak. Tanuljuk meg a leczkét s ha már felmondtuk, megkérjük a bácsit, küldjön haza, meggondoltuk a dolgot, mégis csak inkább vagyunk otthon, nehogy szüleink aggódjanak.

— Én is azt hiszem, hogy így jobb lesz. A bácsi bizonyosan befogat és hazaküld, estére otthon leszünk.

— Oh, csak már este volna! Milyen sokáig lesz az! No, fogjunk hozzá a tanuláshoz.

Elkeseredett elszántsággal dültek neki. Eleinte nem igen tudtak még csak olvasni sem figyelmesen, mert hát mégis csak boszantó volt az, hogy ahol kellemes menedékhelyre számítottak, ott nehéz leczke várja őket. De lassanként mégis csak bele-törődtek és meglehetősen tudták a leczkét, mikor Barnabás bácsi belépett és mindjárt azon a kérdésen kezdte, megtanulták-e amit feladott nekik?

— Igen is, kedves bácsi, felelt Terike. Megtanultuk a bácsi kedvéért, és ugy-e a bácsi is megteszi most, amire kérni fogjuk?

— Attól függ, mit kértek.

— Azt, hogy... izé... meggondoltuk a dolgot... otthon szüleink és testvéreink bizonyosan aggódnak miattunk, hát még ma szeretnénk hazamenni.

— Igen, és a bácsi talán befogat, hogy ne kelljen gyalog mennünk, tevé hozzá Dorinka.

Barnabás simogatta és gondtan felelt.

— Sajnálom a kérést nem zavartatok k... tok élni nálam hozzám men...

dolni és hat... radtok.

A két leány... mult a retten... hangon mond... dolni sem m... folytatta:

Barnabás bácsi megint csak a szakálát simogatta egy ideig, aztán nagyon nyugodtan felelé:

— Sajnálom, kedves hugoskáim, de ezt a kérést nem teljesíthetem. Tegnap azzal zavartatok ki nyugalmamból, hogy itt akartok élni nálam, otthon rossz dolgok volt, hozzám menekültetek. Megfontoltam a dol-

got és rászántam magamat, hogy teljesítem kívánságtokat. Itt maradtok.

— De már nem kívánjuk! pattant ki Dorinka.

— Arról nem tehetek. De én már elhatároztam és amit egyszer elhatároztam, annak meg is kell történni. Nem lehet egyik napról a másikra mást-mást gon-

BARÁTSÁG MEGKÖTÉSE. (Lásd a 270. lapon.)

dolni és határozni. Ide jöttetek, itt maradtok.

A két leány elképedve, halványan bámult a rettenetes bácsira, aki oly szigorú hangon mondta ezt, hogy ellenkezésre gondolni sem mertek. Barnabás bácsi pedig folytatta:

— Elmondom nektek a házirendet is, ahhoz szigorúan alkalmazkodnotok kell. Legelőször is mindenben szót kell fogadnotok az öreg kulcsárnőnek, ő fog rátok gondot viselni. Korán kelünk és korán fekszünk le, napközben pedig csöndben kell lenni a háznál, mert én komoly, tu-

dományos dolgokkal foglalkozom, azért vountam félre a világtól. Nektek sem szabad heveréssel töltenetek az időt. Van elég könyvem, melyből hasznos ismereteket tanulhattok. Délelőtt és délután két órát tanulásnak fogtok szentelni s magam foglak kikérdezni. Ebédre, vacsorára pontosan kell megjelennetek, mert nem várunk egy perczig sem; ételben válogatni nem szabad; csemege, nyalánkság nincs a háznál, azt ne is kérjete; kaptok egészséges jó ételt bőven, akinek az nem tetszik, éhen marad. Amikor meg leszek veletek elégedve, kísértálhattok a kertbe s ott tölthetitek szabad időtöket. Ellenmondást, szófogatatlanságot nem tűrök. Ha pontosan megteszitek, amit rendelek, nem lesz semmi bajotok.

Dorinka és Terike alig birtak fölocsudni hüledezésökből. A bácsi pedig elővette a könyveket.

— Most lássuk, mit tanultatok.

És olyan szigoruan kikérdezte a leczkét, hogy a legszigorúbb tanár sem különben. Nem igen volt megelégedve, de aztán így szólt:

— No, első leczke volt, nem veszem nagyon szigoruan. De jövőre jobban kell iparkodnotok. Most megengedem, hogy lemenjete a kertbe. Hallom, megijedtetek a medvétől a lépcsőn. Nincs mit félnetek, már nincs ott. De éjszakára megint ott lesz. Szökni hiába akarnátok.

A kert említése új reményt keltett Dorinkában.

— Jussunk csak oda ki, sugta Terikének, majd kieszelünk valamit. Onnan kiosonunk a szabadba és ha gyalog el tudtunk ide jönni, haza is eljutunk gyalog.

De már ebben a komor vén, kastélyban minden csak arra való volt, hogy csalódást okozzon. Így a kert is. Gyönyörű kert volt, árnyas fasorokkal, tarka virágsoportokkal, pázsitos mezőkkel s meglátszott rajta, hogy Barnabás bácsinak ez kedves helye, sok gondot fordít rá. Más körülmények közt Dorinka és Terike is bizonyosan gyönyörüségüket találták volna benne; de most oda se néztek virágnak, bokornak, pázsitnak. Gyors léptekkel járták körül a kertet, fürkészve, kémlelődve. És perczről perczre nagyobb lett a csüggedésök. Mire egészen körüljárták, meggyőződtek, hogy hiu volt minden reményök, innen kiszökni nem lehet. Az egész kertet olyan magas köfal vette körül, hogy onnan csak a madár röphülhet ki.

— Börtönben vagyunk! Rabok vagyunk! kesergett Dorinka. Innen ki nem szabadulunk, ha csak valaki segítségünkre nem jön.

— De kiesoda? sohajta Terike. Nem tudják, hol vagyunk.

— Irunk levelet Kálmánnak.

— Megirhatjuk, de hogy küldjük el?

Erre a kérdésre Dorinka nem tudott felelni. De arról a gondolatáról sem tudott lemondani, hogy valami módon hirt ad hollétökről Kálmánnak. Biztatta magát, hogy majd csak eszébe jut valami.

Egyelőre minden úgy folyt, amint azt Barnabás bácsi megszabta. Nagy csöndben, rendben éldegéltek, egyik nap szakasztott olyan volt, mint a másik. Most már megitta Dorinka reggel a tejecskét, tanulta is a leczkét, csakhogy napról-napra keserve-sebbnek találta ezt az életet. Eleinte csak magában gondolta el, de csakhamar Terikének is elpanaszolta, mennyivel rosszabb dolguk van itt, amit persze Terike csak

épp
kép
vidá
nál,
ról
mer
Zsó
néha
vala
mar
fiuk
Mily
zeg
vökr

hozz
vala
hat

Ta

egy
kelő
Japá
Szeli
s en
mely

Mi

szere
madá
gény
de h
csak
embe
fogdo
röph
bevisz

Sol
bus k
ságuk
javuk

épp oly jól tudott. Most már egészen más-kép gondolkozott Dorinka arról a kellemes, vidám életről, mely akár Gábor bácsiék-nál, akár otthon szüleinél folyt. Zsófi néni-ről sem tudott már igazán semmi rosszat, mert ha jól meggondolta, úgy találta, hogy Zsófi néni soha sem bántotta, csak néha-néha szabott rá holmi kis büntetést, mikor valami csinyt követett el; de az efféle hamar elmúlt, aztán újra vígan voltak. A fiukra meg szinte elérzékenyülten gondolt. Milyen türelmesek voltak ő iránta! Bezeg most szívesen tenne akármit a kedvökre, csak ott lehetne velök.

(Vége következik.)

EGY SZÉP SZOKÁS.

(Képpel a 268—269. lapokon.)

SOKAT tanulnak tőlünk a messzi idegen világrészek lakosai, ha ellátogatnak hozzánk. De ha mi közülünk látogat el valaki oda hozzájuk, viszont szintén tanulhat sok szépet.

Távol Keleten, Ázsia legtúlsó szélén van egy szigetország, melyet a lakosai »a fölkelő nap országának« neveznek, mi pedig Japánnak. (Keressétek meg a térképen.) Szelid, mívelt és haladni vágyó nép lakja s ennek egy szokását ábrázolja az a kép, melyet ma bemutatok nektek.

Mint nálunk, ott is vannak sokan, akik szeretnek a házukban különféle állatkákat, madárkákat tartani. Tudják, hogy a szegény kis foglyok nehezen türik a rabságot, de hát bizony sokan nem gondolnak vele, csak a maguk mulatságával. A szegényebb emberek pedig, épp úgy mint nálunk, összefogdossák az erdőn, mezőn, folyókban a röpköző, szaladgáló, uszkáló apró állatokat, beviszik a városba és ott eladják.

Sokszor megtörténik azonban, hogy a bus kis rabok hamar visszanyerik szabadságukat. Egy gyöngéd, szép szokás válik javukra.

Gazdagabb emberek, legkivált fiatal leányok, de ifjak is, sétára indulva néha azon tanakodnak, hol, miként mulassanak, mire költsék pénzüket. S mihamar megszólal valamelyikök:

— Menjünk kis rabokat szabadítani!

Ennek az indítványnak nem szabad ellenmondani. Azonnal megindulnak arra a helyre, ahol a szegény emberek madarat aranyhalat, aprócska teknősbékát és efféle árulnak. A szabadítók, a mennyire csak pénzüök telik, összevásárolnak mindenféle kis rab állatkát és ott nyomban szabadon bocsátják: a madarakat kieresztik a kalitkából, a halacskát, teknősbékát a legközelebbi vízbe helyezik. Vígan csicseregve röppen el a madár, ficzánkolva uszik odább a halacska s a szegény sorsu madárárus is meg van elégedve, mert megkapta a pénzét, nem bánja akármilyen lett a madárkával, halacskával.

Örül ekképpen mindenki, de bizonyosan legjobban maguk a jószívű szabadítók, akik azzal mulattak, hogy egy sereg ártatlan kis teremtetést boldoggá tettek.

A RÁSZEDETTE OROSZLAN.

— Egy oroszlanvadász élményeiből. —

(Képpel a czimlapon.)

MIKOR Afrika sivatagjain kalandoztam. — beszéli egy híres oroszlanvadász. — sokféle veszedelem környékezett minduntalan.

De jó puskámmal a kezemben, őszintén mondom, ritkán ijedtem meg igazán. Ha oroszlanval találkoztam, mindig ő bánta meg.

Ha azt mondom, hogy ritkán ijedtem meg, ezzel nem akarom azt mondani, hogy soha. Kiváltképpen egy ízben meg voltam biz' én ijedve, annyira, hogy már magam sem adtam volna egy félkrajczárt sem az életemért. Még ma is borzongás fut rajtam végig, ha erre a kalandra gondolok vissza.

Több vadásztársammal keltünk utra egy arab tanya felé, honnan panaszt hallottunk, hogy oroszlán pusztítja a szegény nép barmait. Eltökéltük, hogy mi meg kipusztítjuk a vérengző fenevadat.

Dombos, szakadékos, kopár tájon haladtunk végig. A nap szinte perzselt forró sugaraival s még jó pár mértföldnyire voltunk az arab tanyától, mikor egy kis oázishoz értünk. Csak néhány fa volt ott egy vékonykán fölbugyogó forrás körül, de pihenő helynek mégis pompás volt s elhatároztuk, hogy majd csak napayugta idején indulunk tovább. Lovaink akkor szaporábban jutnak előre.

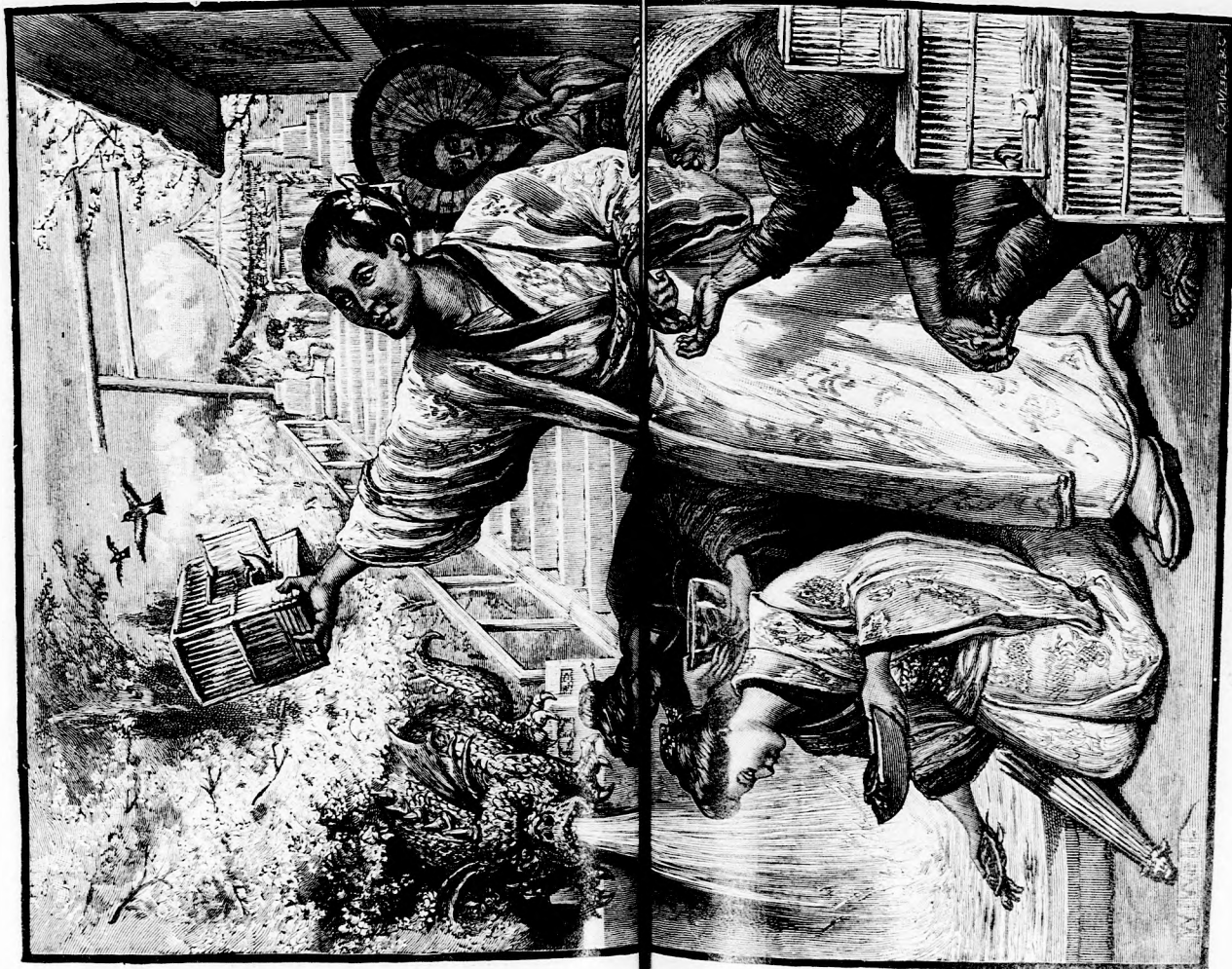
Én egy-két óra múltán megelégettem a pihenést és unalmamban elsétáltam jobbra-balra, csak épp hogy teljék az idő, mert a kopár tájékon bizony nem volt sok nézni való. Eljutottam egy jókora dombhoz, mely meredek szakadéokban végződött.

— Fölmegek . . . mit látni onnan, gondolám.

Mihamar fönt voltam s amint szét kezdtem nézni, szinte elhült a vér ereimben. Ott csakugyan volt látni való: alig száz lépésnyire tőlem hatalmas oroszlán emelkedett föl tompa morgással fektéből.

Sokszor álltam oroszlánnal szemben s bátor dacczal tudtam szemébe nézni. De most bezzeg nem ám! Eszem ágában sem volt, mikor társaimtól elindultam, hogy pihenő helyünk közelébe oroszlánnal találkozhatom. Pus-

kámat ott hagytam, mindössze egy gyöngébot volt a kezemben; de akármilyen dorong lett volna, mit ér az az oroszlán ellen!

Egy szempillantás alatt átláttam, hogy szinte menthetetlenül vesze vagyok. Futással már nem menekülhetek, mert a fenevad

már észrevett, szemmel tart s a mint megindulok, utánam ered, egy két másodperc alatt utólér és széttép. Hideg veriték lepte

kell véget érnem. Engem, ki annyi oroszlánt teritettem le, most ez az oroszlán úgy széttép, mint valami tehetetlen, együgyű birkát!

Az oroszlán most nagyobb bődült és megmozdult, felém. Itt a végső percem! Bár menekvést nem remélhettem, mégis futásra gondolva néztem szét s ekkor a kétségbeesés olyan gondolatot sugott, mely még lehetségesnek mutatta a menekülést. Közel álltam a meredek szakadékhöz. Egy-két szökkenéssel ott termettem s lebozsátkozva egy erkélyszerű kinyúlásra, villámgyorsan levettem a kabátomat. Aztán a kalappal, kabátommal felöltöttem a botomat és ezt a meredély oldalába úgy tűztem be, hogy a kalap és a kabát egy része fön a dombon látható legyen. Magam pedig egy-két lépésnyire oldalt húzódtam, amennyire a veszedelmes helyen lehetett.

Mindez egy-két szempillantás alatt történt, rövidebb idő alatt, mint a meddig elmondom. Halálos remegéssel lestem, beválik-e számításom, sikerült-e a fenevadat rászédnem, fog-e szokása szerint megszíról ráugrani a vélt prédára, azt véelve hogy ott még biztos földre ugrik.

Rémes szorongásom csak néhány másodperczig tartott, aztán nagy bődülés hangzott s a következő pillanatban oldalt a fejem fölött lebegett az oroszlán, ráugorva a kalapra-kabátra, melyek alatt engem sejtett. Azután még szörnyűbb bömböléssel zuhant

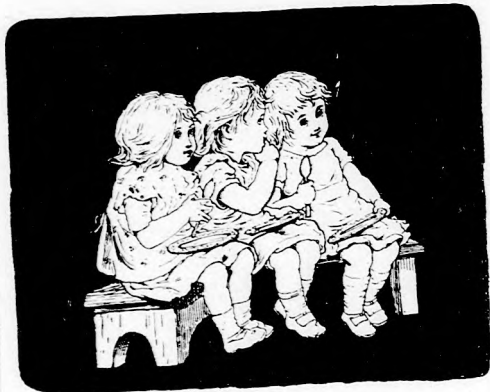
Egy szép szokás. (Lásd a 267. lapon.)

le a mélységbe, magával ragadva botomat, kalapomat, kabátomat.

Persze nem sokat busultam a holmin után, hanem futva futottam társaimhoz. Gyorsan elmondva kalandomat, puskát ragadtunk és siettünk a meredély aljához. Csakugyan ott vergődött az oroszlán, törött lábakkal, Könnyen végeztünk vele s diadalmasan vittük tanyánkra. Még a kalapom, és kabátom is sértetlenül megkerült.

De azóta nem sétáltam pusztán bottal olyan tájon, ahol oroszlánok is sétálnak.

LAKOMA.

ADOTT mama főzni valót
A három kis lánynak:
Csokoládét, friss magyort,
S mit szem, száj kívánhat.

Meg is főzték hamarjában
S megsüték a sültet,
Hanem aztán mind a hárman
Lakomához ültek.

Tányérukat a mióta
Mind kiürítették,
Bevallották, hogy ily jót a
Király sem evett még.

BARÁTSAG MEGKÖTÉSE.

(Képpel a 265. lapon.)

— JÖHETSZ bátran közelebb, tengeri malaczkám, nem bántalak; inkább jó ozsónácskát hoztam neked.

— Látom, de alighanem csak közel akarsz csalni velem, hogy megfoghass.

— Ohó! Hát te beszélni is tudsz? Nem is hittem volna.

— Tudok én, csak szépen szóljanak hozzám.

— Lám, lám! És szakasztott olyan a hangod, mint a Gyula bátyámé... mintha ő lappangana ott a ketrecz mögött meglapulva.

— Az már csakugyan furcsa, nagyon furcsa! De én igazán nem tehetek róla, én jámbor malaczka vagyok, nincs bennem semmi hamisság, csak félelem és szomorúság.

— Ugyan már no! Miért félnél és miért volnál szomorú?

— Hogyne volnék szomorú, mikor gyöngé árva létemre idegenbe kerültem.

— Oh, oh! Szegényke! Hát árva vagy?

— Nem igazi árva, de csak annál keserűbb a bánkodásom. Mit szólnál hozzá, ha elragadnának mamámtól és elvinnének messzire, úgy hogy többé soha se kerülhetnél hozzá vissza, azt sem tudnátok egymásról, ki hol van és hogy van?

— Jaj te! Ne beszélj ilyen borzasztóságot! Azt én túl nem élném.

— Lám, velem pedig az történt. Még egészen piczike voltam, mikor testvéreimmel együtt elszakítottak az anyámtól, ketreczbe dugtak és elvittek, nem tudom hova. Aztán egy városi boltba kerültünk, a hol sok más fogoly állatka is volt. Ott búsultunk sokáig, mig nem egy nyájas képű fiu jött oda, megvásárolt s így szólt: »Ez jó lesz hurocskámnak nevenapjára«. Aztán idehozott.

— Az Gyula volt, az én kedves bátyám, aki kedves meglepetést szerzett nekem, mert tudja, hogy nagyon szeretem, a kis állatkákat. Ne búsulj, no, és ne félj semmitől. Itt jó helyre jutottál.

— Ha igaz volna! Akkor megvigasztalódnám. Ha jól bánnak velem, ha nem erőszaka-

kolnak olyanra, ami ellenkezik a természetmel, tudok én ám vig és játékos is lenni.

— Akkor nagyon foglak szeretni. Meglásd, mindig csak azt fogom tenni, ami kedvedre való.

— Ugy én is foglak szeretni és nem fogok téled félni. Csak azoktól félek, akik csupa játékból elgyötrik kis állatkáikat.

— Oh, azt nem fogom tenni. Csak azt szeretném, ha olyan szelid volnál, hogy ölembe vehesselek és simogathassalak.

— Azt nem bánom egy csöppet sem, sőt ha akarod, még el is szunyokálók az öledben. Ha te jó és szelid leszel, én is szelid leszek.

— Így már igazán jó barátok leszünk és örömünk fog telni egymásban. Most csak ozsonnálj szépen, addig nem háborgatlak. Majd azután ölle veszek és együtt mondunk köszönetet az én jó Gyula bátyámnak. Hadd lássa, hogy nem csalódott, mikor úgy számított, hogy jó helyre hozott téged ide hozzám.

A MADÁR-JÁTEK.

— Társas multság. —

EHHEZ a játékhoz hat vagy nyolcz részvevő szükséges. Lehet ugyan több is, de ha nagyon sokan vannak, a játék túlságosan megzavarodik, ha nagyon kevesen, túlságosan könnyüvé válik.

A részvevők legelőször is rendezőt választanak, a kinek *madarász* a czime. Azután minden részvevő választ magának madárnevet és megsugja a madarásznak, aki papírra följegyzi és szintén titokban tartja.

A madarász aztán így szól:

— Hölgyeim és uraim! Van nekem egy szép nagy kalitkám és benne sok szép madárkám, ugymint: sas, galamb, pinyóke, fülemile, gólya sat. (elmondja mind azokat a madárnevet, melyeket a részvevők sugtak; más madárnevet nem szabad említenie). Most már szeretném tudni, ki hogyan gondolkozik az én madárkám felől.

Aztán a részvevők egyikéhez fordul:

— Vallja meg, kisasszony: melyik madár a kedvence? Másodszor: melyiknek adna szívesen egy kis csemegét? Harmadszor: melyikre haragszik úgy, hogy szeretné megtépni a tollát.

A megszólított pl. így felel:

— Kedvenczem a fülemile, szívesen megtraktálom a galambot, de a verébre haragszom s ha tehetném, megtépdésném.

A madarász ezt pontosan följegyzi, aztán ugyanezeket a kérdéseket intézi a társaság második tagjához és utána sorra mindegyikhez. Mindenki más-más madárra köteles azt mondani, hogy szereti, hogy megtraktálja vagy hogy haragszik rá. Akj ezt eltéveszti és úgy felel, a mint előtte már más felelt, az zálogot ad. Az is zálogot ad, aki olyan madarat nevez meg, a melyet a madarász a játék kezdetén nem nevezett meg. A madarász kötelessége, hogy pontos följegyzéseiből ezt ellenőrizze. A játékosok ügyessége pedig abban áll, hogy pontosan figyeljenek, milyen madarakat nevez meg a madarász, aztán ki mit mondott már valamelyik madárra, hogy ezt jól emlékezetben tartva, ne mondják ugyanazt.

A madarász úgy jár el helyesen, hogy, ha kisebb fiúcskák és leánykák vannak a társaságban, először ezeket kérdezi s a legnagyobbakat, legügyesebbeket hagyja utoljára, mert természetesen minél később kerül sor valakire, annál több előzőjének feleletére kell emlékeznie.

Mikor a kikérdezés végett ért, következik a zálogok kiváltása. A váltságot pedig az szabja meg, a kit a megzálogolt tévesen nevezett meg, ami a madarász följegyzéseiből tűnik ki.

RETTENETES UTONÁLLÓK.

— Krrrrrrrr-vau-vau-ham! Jöjj csak, jöjj! Hadd kóstoljak a lábad szárába!

— No!

RETTENETES UTONÁLLÓK.

az nem felejtethi el. Meghiszem, magad sem ismer sz ránk, de mi rád ismerünk.

— Nézz meg jól, mivé tettél minket! Most bizony még a kis hugoskád sem

— Kukrikú-ú-hú-hú-jú-jú! Jöjj csak, jöjj! Hadd tépem ki a hajadat!

— Jaj no!

— Igen is jaj! Neked nagyon jaj! Nekünk pedig hahaha! Ez a dolog rendje, mert délután nekünk volt jaj s neked volt kedved kacagni, hogy: hahaha!

— Menjetek az utamból, ti szörnyetegek! Ereszszetek haza! Én nem bántottalak, nem ismerlek!

— Nem ismer! Hallod, néhai szép kutyuska? Ó nem ismer!

— Hallom, néhai szép kakaska! Nem ismer, hahaha! Majd ránk ismer, ha mi is megtépdestük, megkoppasztottuk őt úgy, mint ő minket! Hahaha! Krrr vau!

— Oh, oh! Kegyelem! Ti bizonyosan tévedtek...

— Kukrikú-ú-hú-hú-jú! Olyan nincs! Aki egyszer Vad Laczi körmei közt volt,

ismerne ránk, pedig a kedvencz játék-szerei voltunk. Tizenhárom skatulyában nem volt olyan szép kutyuska, amilyen én voltam.

— Nálamnál szebb kakaskát még pingálni sem lehetett. Mered-e tagadni?

— Dehogy, dehogy! Csupa merő arany igazság, amit beszéltek! Mind úgy van...

— Már nincs, csak volt, krrr-vau-ham! Lenyirtad szép szőrömet, kacsatalpúvá lapítottad szét a lábaimat, szétnyomkodtad a fejemet. Ezért fogsz most lakolni, krrr-vau-ham!

— Jaj jaj! Irgalom!

— Hahaha! Kukriku-ú-hú-hú! Hát bened volt-e irgalom, mikor belőlem, a legszebb kakaskából, kitépted a tollat, megkoppasztottál? Most én koppasztalak meg!

— Oh, oh! Csak most az egyszer irgalmazzatok, soha többé nem teszem! Szánom bánom pajkos játékomat!

— Bánhatod, de mi meg nem szánunk. Hajat hajért, lábat lábért, fejet fejért! Rajta, néhai szép kutyuska! Mard a lábát, tépd a ruháját, én meg lekoppasztom a hajját!

— Krrrrrrrr-vau-ham! Hahaha!

— Oh, jaj!

— Kukrikú-ú-hú-hú-jujú! Hahaha!

— Oh, oh! Jaj-aj-áj!

— Szeretnél futni, ugy-e, de nem tudsz. hahaha! Oda vagy babonázva, mint mi voltunk a talpunkhoz. No, most, rajta!

— Jaj... oh! Végem van! Jaj, de fáj!

* * *

— Állj fel csak, drágalátos fiacskám! Ide bujtál elaludni a kerítés mögé a hugocskád tönkretett játékszereivel? Már elfelejtetted a nádpálca izét? Nesze! Kóstold!

— Jaj jaj jaj! Kedves apa! Jaj! Oh, mire ébredtem!

— Megérdemelt ozsonnádra. Előre! Bocsnátot kérni hugocskádtól!

GYORS POSTA.

T RA-RA, tra-ra —
Itt jön a gyors pósta,
Erről bizony lemaradt
A komótos Jóska.

Tra-ra, tra-ra —
Ostor pitteg-patog;
Repülnek a paripák,
Döng a föld alattok.

Tra ra, tra-ra —
Vigan hajt a Klári;
Lusta útasokra ő
Nem szokott ám várni.

Tra-ra, tra-ra —
A postás dal harsan;
Bandi, Pista ucczu, fel!
Utaznak ők gyorsan.

Tra-ra, tra-ra —
Mögöttük van már is
Nem egy büszke stáció:
Piripócs, Bécs, Páris.

MARISKA ÉS AZ Ő CZUNCZI KUTYÁJA.

— A »Kis Lap« 9-dik színes műmelléklete. —

SINGILING! zeng vigan a csegettü hangja. Ling-iling! a visszhang megszöve vissza adja a tágas udvaron épp úgy mint a kertben, ahol örvendezve fülelnek rá ketten.

— Várj csak, Czunczi! Mintha a csegettü szólna. Ha jól hallom, akkor ozsonnánk kész volna.

Czunczi hegyezi a fülét s nagyot kaffan, a mi az ő nyelvén azt jelenti:

— Ugy van!

— Ugy hát siessünk, hogy kávénk meg ne hűljön s kiki idejében az asztalnál üljön. No, Czunczi, ki lesz ott előbb? Fuszunk versenyt!

Czunczi a versenytől soha meg nem retent s az ajtóhoz most is elsőnek ő ért be, csak hogy a kilincset, baj, baj! el nem érte. Így hát Mariska az, ki elsőnek belép és az asztalhoz is, hajh! csak őt ültették; Czunczinak az asztal alatt jut csak helye, de ettől sem fordult rosszra az ő kedve.

— Sebaj, csak várjunk sort! Kijut az én részem, csak a jó Mariska legyen előbb készen.

Nem is csalatkozott. Ugy történt, mint máskor.

— No, Czunczikám, jöszte, mert már rajtad a sor.

Kaffog Czunczi vigan s nézi, hol a csésze? De biz azt Mariska még nem vette kézbe.

— Ohó, Czunczi! Azt még meg kell ám szolgálni! Előbb mutasd, tudsz-e két lábon jól állni. Egy, kettő! Így! Szolgálj! Vigyázz, föl ne fordulj!

Czunczinak nem tetszik, de hát meg nem mordul. Nyájas képet vág a kelleetlen játékhoz, tudja hogy ez neki végül jutalmat hoz.

— Nem bánom, szolgállok, ha már ezt szabad rám, csak soká ne tartson, kedves gazdasszonykám. Te a kávécskádát már bekanalaztad, hát persze a játék téged már

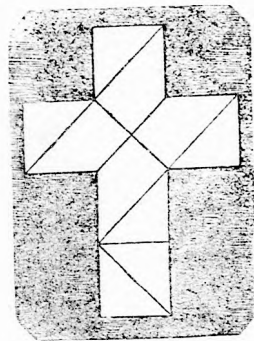
mulattat. De én még, gondold meg, én még éhen vagyok és éhen szolgálni bizony — kutya dolog.

Mariska jó kis lány s Czuncziját szereti, azért hát sokáig nem is böjtölteti.

— No jól volt, elég volt. Tudom, van étvágyad. Nesze az ozsonnád, szépen meg szolgáltad. Kapd be hamar! Aztán ujjra ki a kertbe! Ott futkosunk ujjra s csak az est kerget be!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 14-dik számában közölt keresztrejtvény megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Josipovich Kálmán, Kasper Gusztáv, Fleischmann Janka és Jenő (részben), legifj. Kubinyi György, Szily Rózsika (hogy volnál már alkalmatlanságomra, ha a megfejtéseket beküldöd? Hiszen azért közlöm a rejtvényeket, feladványokat, hogy megfejtsetek és a megfejtést, akinek tetszik, be is küldje. Semmi szükség sincs tehát mentegetőzésre, mert nincs értelme. F. b.), Nadler Herbert, Sibilla Jenő (részben), Lénárd Málka, Szathmáry Emma és Vilma, Berger Ernő és Ödön (részben), Kelemen Lajos, Makai Béla, Berger Lujza (részben) Somogyi Antónia, Hedry Sándor és Géza, Schönfeld Viktor (részben), Stauber Erzsike és Margit (részben) Szögyény Gábor, Zakár Margit és Lajoska (részben).

*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett Szily Rózsika, Budapesten, kinek a kiadóhivatal a jutalom-könyvet megküldi.

Szalay
kell kibet
te, úgy s
a sajtóhí
A dolgoz
válnék is
fogom olv
kát. A re
Egyébkén
rint nem
zött van.

is jár-e
Jár: Bécs
Róma vár
tráliában
országok
radból. (h
hogy min
gyermek
anya azt
az idegen
szülei lát
mére tan
már-már
már nem
»K. L.«
mómre sz
megfejtve
lát mit j
semmies
zom. —

tel osztoz
hogy a g
ből a ked
hogy min
barát, G
Lajos. A
zom. —
mőt szere
mohón, k
sem eshet
vérek. A
»Kis Lap
»Szeretet
Nagyon k
csak előtt
meg úgy
Kedves e
Zeitán.
kiadói és
Igy ne is
meg nála
elbeszélés
ismerem.
megörökít
Gnum, J
Hanka. I
ráttam k

FORGÓ BÁC SI POSTAJA.

Szalay Livia. Persze hogy a *magánhangzókat* kell kibetűzni, nem a *mássalhangzókat*; miként te, ugy sok kis olvasótársad is hamar észrevette a sajtóhibát és helyesen oldotta meg a feladványt. A dolgozatot bátran beküldheted s még ha nem válnék is b: közlésre alkalmasnak, érdeklődéssel fogom olvasni a szorgalmadról tanuskodó munkát. A rejtvények mindkettője már rég ismeretes. Egyébként sok ezer olvasómat név és hir szerint nem ismerhetem. Legtöbbje a 7—12 év között van. Ha éppen érdekel megtudni, külföldre is jár-e »Kis Lap«, kielégíthetem kíváncsiságodat. Jár: Bécs, Teschen, Prága, Linz, Hamburg, Berlin, Róma városaiba, Franciaországba, Sidneybe (Ausztráliában) s még több tengerentúli városokba és országokba. S épp a héten rendelték meg Colorado-ból. (Tudnád-e megmondani, hol van?) Persze, hogy mind a nevezett helyekre magyar szülék gyermekeinek jár, mert a magyar édes apa s édes anya azt akarják, hogy az ő kis fiók, leányuk ott az idegenben is szeressék meg azt a földet, melyen szülei látták meg a napvilágot s melynek szerelmére tanítja őket a »Kis Lap«. Hogy te is, aki már-már kisasszony-korba léptél s akit maholnap már nem illik tegezni, valamennyi lap közül a »K. L.«-ot szereted legjobban, nekem nagy örömmre szolgál. — **Tiller Róbert.** A te rejtvényed megfejtve, a következő: »Fránárságézia«. De hát mit jelent ez a különös szó? Franciaországot semmiesetre. A második már jobb s azt besorozom. — **Emődý Miklós.** A legmelegebb részvétellel osztozok azon való mély szomorúságokban, hogy a gonosz járvány kiragadta szerető körötök-ből a kedves kis Valériát, s meglehetsz győződvé, hogy minden olvasó társad, mint megannyi hű barát, őszintén fájjalja a drága halottat. — **Weisz Lajos.** A szeretetreméltó köszöntéseket viszonozom. — **Könyöki Ella.** Örömmel nekem is örömt szerezteél. — **Lakatos Gyula.** Csak ne olyan mohón, kis öcsém! A bűvészeti képek kimetszése sem eshetik meg néhány nap alatt — **Adler testvérek.** A legszívesebben fogadlak titeket is a »Kis Lap« zászlaja alá, amelynek ez a jelszava: »Szeretet.« — **Josipovich Dóra és Kálmán.** Nagyon köszönöm a gyönyörű platinotypját. Mintha csak előttem állanátok testestül-lelkestül. Dorácska meg úgy tekint, mintha éppen rám mosolyogna. Kedves emlékül is fogom őrizni. — **Schönberg Zeitán.** Neked is hasztalan prédikáltam, hogy *kiadó* és *szerkesztői* hivatal két különböző dolog. Így ne is csudáld, ha a példányod megkésve jelen meg nálad. — **Hj. Pátkai Lajos.** Hoffmann inkább ellenszéléseket irt az ifjuság számára. Meséit nem ismerem. Ha már jeles német mese-írókat akarsz megörökíteni, ott vannak Pfeffel, Gellert, a két Grimm, Langbein stb. — **Kovács Erzsike és Hónka.** Ha a »K. L.« egy száma elmaradt, ne raltam keressétek. A rejtvényt igen szabatosan

szerkesztettétek meg, de a benne foglalt név miatt, mely az enyém, nem közölhetem. Szíves megemlékezések azonban mindenképen jól esett. — **Roth Ilka és Etel.** »Bár a kisasszonyunk német — ezt írjátok — mégis megengedi, hogy magyarul írjunk.« Megesnek, hogy a német kisasszony megtiltsa nektek édes anyanyelvetekeken írni. Jegyeztétek meg, hogy minden tudományál előbb *való* a mi édes honi nyelvünk, amelyen imádkozunk Istenhez, amelyen a mi szeretteinket szólítjuk. Azután jöhet csak a német szó, melyet magam is fölötte fontos nyelvnek tartok s melynek elsajátítását mindnyájatoknak ajánlom. Hogy a kisasszonyotok magyarul tanul, azt jól teszi. Ha egyszer megismerte nyelvünket, s ennek révén a mi remek-íróinkat, ő is azt fogja mondani, hogy olyan költők, mint Arany, Petőfi, Csokonai, Vörösmarty, Jókai, Kemény Zs, Gyulai stb. nem tereennek minden országban. — **Barta János.** Örömmel látlak új kis híveim sorában. Első megfejtésed csakugyan jó. — **Kiss Sára és Lajos.** Mássalhangzó csakugyan nem hiányzik, hanem magánhangzó. Ezek pótlásával kell a feladványt megfejteni. — **Steiner Elza.** A költemény szerzője azért nem írta alá vezetéknévét, mert nem kívánta tudatni. Így aztán nekem sincs jogom megnevezni. Hogy a költeményt elszavald, ahhoz nincs is szükség a névre; elég annyit mondani, hogy a »Kis Lap«-ból van véve. — **Sohár Laci.** Testvéreidre vonatkozó soraidat szívesen vettem. Ölellek mindnyájatokat. — **Brust Margit.** Az a koczkarejtvény már nem új; megjelent a »Kis Lap« egyik régebbi évfolyamában is. Ha szereted effélén törti a fejedet, majd kitálálsz valami újat, másformát. Azt küldd be. — **Selevér Flóra és Melánia.** Azt gondoltam, hogy alakoskodtok velem, most farsang után. De ha úgy volna is: szívesen közlöm veletek, hogy *Flóra* Budapesten, *Melánia* meg M.-Szigeten lakik. — **Vámosy László.** Épp ezen a héten jelent meg egy hetilapban. — **Papp Birike.** Sikerült-e megfejtésed vagy sem: erről a megfejtések rovatából szerezhetsz magadnak tudomást. Vidáman töltött ünnepnapjaid váljanak javadra. — **Tarnóczy Ferencz.** Majd megválík: rátaláltál-e a nyitjára. — **legifj. Kubinyi György.** Már miért halt volna meg Roszcsont Ferke? Azért, hogy némelykor elül, él ő kelme és uralkodik. Meg is fogtok róla győződni nem sokára. — **Magassy Sarolta.** A Dénes versében mutatkozik tehetség, de hiányos rimelése s egyéb apróka fogyatkozásai miatt nem való még a közre. »Órszi dala« csakugyan kettő érkezett hozzám. — **„Tement.“** Tréfás név aláírású levelekre nem válaszolok. — **Deutsch Laci.** Panaszoddal fordulj a *kiadó* hivatalhoz. 17—18 éves leánynek való lap a »Fővárosi Lapok«, a heti lapok közül az »Ország-Világ«, »Vasárnapi Ujság«, »Magyar Génius« cz. képes heti lapok. — **Mangold Irén.** Nagyon könnyű. — **Patterson Margit és Orsolya.** Bár megmagyarosodott, de azért mégis angol léte-tekre persze nem igen hallhattátok hírét *Hübele*

*Balázs*nak, aki a magyar népmese szerint az a legény, aki meggondolás és megfontolás nélkül hajt neki valaminek, nem nézvén, akár hogyan lesz is. *Hebeurgya Dorka* pedig az ő vér szerint való unokatestvére, aki, lányka létere, hasonlóképp cselekszik. A »*Hudri-Budri kompánia*«, melyet tavaly mutattam be a »*K. L.*«-ban, szegről-végről szintén rokonságban van a fentiszttelt jeles személyekkel. *Pimpi Snurszi* pedig egy hindu bölcsnek a neve, azaz: ilyen nevet adtam én tréfából egy nem létező alaknak, két kis rokonom mulattatására. Végül még följegyzem, hogy sokadmagatokkal vagytok, kiknek tetszését megnyerte az oly korán elhunyt Györy Sarolta művecskéje. S így nem hiába ültettem a megemlékezés e virágát a kedves halott sírhalmára. — **Kovács Béla.** Az elhasznált postabélyegeket beküldheted, szívesen veszi a szegény fücska, akinek oda szoktam adni. — **Fluk Karesi.** Egy-egy kis tréfának nem vagyok ellensége, tehát mosolyogtam levélkéden, mely tréfás igyekszik lenni. A betűk helyes elváltatását azonban még nem tudod. Jövőre tehát majd csak a rendes módon írd. — **Beck Irén és Sári.** Rejtvényetek jól van megszerkesztve, be is soroztam. — **Grünwald Hona és Margit.** Nem igen értem, miért találjátok csodálatosnak, hogy Szilasi Emília éppen úgy magyarázta meg annak a táncznak a nevét, mint ahogy ti akartátok megmagyarázni. Ti is jól tudjátok, ő is jól tudja, tehát csak természetes, hogy egyformán tudjátok. A betűrejtvényetek nagyon is könnyű, mert a legtöbb szó majdnem teljesen ki van írva. Fogasabban szerkesztétek meg. — **Herman Stefánia.** Az a képrejtvényke, melyet küldtél, nagyon is egyszerűcske, semmi fejtörést sem okozna kis olvasótársaidnak. — **Mayer Hedvig.** Müller Erzi (P. Vacsról) arra kér, közöld vele lakásod címét. — **Uhlig Sarolta.** Azt írod, hogy a hiányzó magánhangzókat kitaláltad. Meghiszem. De ennyi nem elég ahhoz, hogy a megfejtők sorába kerülj, mert hisz akkor minden kis olvasóm minden rejtvényre vonatkozólag írhatna annyit, hogy megfejtette. A megfejtést is meg kell írni. — **Rózsa Irén és Ida.** Minden kis olvasóm bátran írhat nekem, mint legjobb barátjának, ha valami írni valója van. A szép írást nem kívánom, mert az nem mindenkinek tulajdona; csak azt kívánom, hogy az írás tiszta és rendes legyen, ami mindenkítől kitelik. A ti leveletek pedig csinos is, tiszta, rendes és gondos is. Azt nagyon jól teszték, hogy nem akartok olyanok lenni, mint Rosszesont Ferke vagy Dorinka, hanem bár sokan vagytok testvérek, szépen megírték. Nem is kerültek olyan bajokba, ugy-e? — **Strasser Pali.** Hogy a »*Kis Lap*«-ot annyira szereted, azt én természetesen csak örömmel vehetem tudomásul. Azt pedig csak helyeselhetem, hogy a »*Kis Lap*« olvasása mellett nem feledkezel meg a tanulásról. A szindarabra vonatkozó kívánságod teljesítéséről máris gondoskodva van, de meg kell várni a Dorinka története végét. —

Fleischmann Janka és Jenő. A képrejtvény nagyon régi. A négyzetrejtvényt azonban közölni fogom. — **Szelethy Mariska és Sarolta.** Kedves atyátok nagyon jól igazított titeket utba. Egyszerű, de őszinte köszönő szavakat pedig többre veszem akármféle czikornyás, czifra soroknál. És örvendek, ha a könny nehány kellemes órát szerzett nektek. — **„Pugió.”** Tárgya, szövése jó, de részleteiben el van nagyolva. Talán megkísértjük, hogy kicsiszoljuk. — **Ifj. Bolyó Károly.** Bizonyosan úgy volt az, hogy te kissé rosszul írtad, én meg kissé rosszul olvastam azt a bötüt. No de se baj, ugy-e? Öleld meg helyettem a kedves Bébikét. — **Fried Ella és Gizella.** Olvassátok el, amit Strasser Palinak ízentem a szindarabról. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Levélenek példátlan mocskossága miatt. *M. I.* küldeményét nem veszem figyelembe.

GYÁSZ.

Tavaszi nyílása, bimbó fakadása idején hervadt el egy még alig fakadozni kezdett kedves, zsonge élet, fájdalmára a »*Kis Lap*« táborának is, de vigasztalhatatlan gyászára a mélyen megszmorodott szülőknek:

MOLNÁR LACZIKA

kedves kis olvasóm a múlt hó végén meghalt. Szüleinek gyöngéd, önfeláldozó ápolása, az orvosok minden gondja hasztalan volt a halálos kórral szemben. Csak kilencz éves volt, de már sok örömet szerzett tiszta, szerető szívével jó szüleinek, szorgalmával, tehetőségével tanítójának, és ragaszkodásával nekem is, kinek egyik legbugzóbb hívem volt.

Áldozunk a részvét meleg könyeivel kis halottunk emlékének, fakaszszanak virágot a siron, mely ártatlan hamvait fedi.

Nyugodjanak békében porai!

F. b.

képrejtvény
ban közölni
rolta. Ked-
iteket utba.
tokat pedig
ezifra sorok-
ny kellemes
gya, szövése
Talán meg-
Bolyó Ká-
gy te kissé
tvastam azt
g helyettem
és **Gízella.**
k izentem a
ő számban.

iat, M. I.

sa ide-
kadozni
almára
vigasz-
negszo-

végén
lálidozó
gondja
szem-
e már
tő szi-
tehet-
odásá-
szgobb

önyei-
akasz-
tatlan

. b.

naeum-épület,
en.

Mariska és az ő Czunci kutyája.